

၅၁

ချစ်သူကို ခေါက်သိမ်းပြီး
အိပ်ရာခင်းပေါ်တင်ခဲ့ရတဲ့ညနေ

အခန်း(၁)

"ညီလေးပြောတဲ့ ဒေါ်မြကြည်ဆိုတဲ့ နာမည် မကြားဖူးဘူးကွ"

လမ်းထိပ်မှာ ရှိနေသော ကွမ်းယာဆိုင်က လူတစ်ယောက်ကို ဝင်
မေးကြည့်တော့ သူ စိတ်ညစ်သွား မိသည် ။ နေယံ ပြောလိုက်သောစ
ကားကိုလည်း ချက်ချင်းပြန်ကြားမိ၏။

"ငါပြောတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း လာခဲ့ပါကွာ၊ လမ်းထိပ်ရောက်တာနဲ့
တွေ့တဲ့ သူမေးလိုက် ငါ့ယောက္ခမ ဆို မသိတဲ့ သူမရှိဘူး"

တကယ်ဆို ဒီနေရာက သူရောက်ဖူးသောနေရာမဟုတ်ပါ။ ဒါကြော
င့်လည်း ကားတောင်ယူမလာဘဲ တက္ကစီငှားလာခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ နေယံက ဦးဦးဖျားဖျား အိမ်ထောင်ကျ
သွားခဲ့သူဖြစ်သည် ။ နောက် ဆုံးနှစ် စာသင်နှစ်တောင် မပြီးလိုက်ဘဲ အိ
မ်ထောင်သည် ၁၀ ရောက်သွားခဲ့၏။

နေယံ ဇနီးသည် က တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ကာ အဖေမရှိတော့
ဘဲ မိခင်နှင့် အဒေါ်အပျိုကြီး ပဲရှိတာမို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့
နေယံခမျာ သျှောင်နောက်ဆံထုံးမပါရှာဘဲ ဆံထုံးနောက် သျှောင်ပါ
သွားရသည့်အဖြစ်။

ယောက္ခမအိမ်လိုက်နေကာ ယောက္ခမရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို
ပန်းပြောင်း တာဝန်ယူရမည့် နေယံနှင့်သူတို့ တွေ အဆက်အသွယ်ပြတ်

လုမတတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။

"လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ ဆန္ဒကိုပဲ မျှော်ရမှာ ၊ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေက လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

ယောက္ခမအိမ်မှာ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်အလှူလုပ်တော့ နေယံ သူတို့ တသီးတသန့် လာဖိတ်ရှာသည်။ ။ ဒါကြောင့်လည်း အတူသွားဖို့ ဆန္ဒကို တိုင်ပင်ပြီးမှ ဆန္ဒဘက်က အရေးပေါ် အကြောင်းကိစ္စပေါ်လာတာမို့ မလိုက်ဖြစ်တော့ပါ။

အခုတော့ သူ မကျွမ်းကျင်သောနေရာမှာ သူ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေခဲ့ ရတော့သည်။ ။ မေးကြည့်သူက နေယံ ယောက္ခမကို မသိဟု ဆိုတော့

"ဒါဆို နေယံအောင်ကို သိမလားခင်ဗျာ၊ ဒေါ်မြကြည်ရဲ့ သမက်လေ"

"ဟင့်အင်း အဲဒီနာမည် မကြားဖူးဘူး"

အဖြေက စိတ်ဓာတ်ကျစရာကောင်းနေပြီ။ နေယံဆီက ဖုန်းနံပါတ် တောင်းမထားမိတာကိုလည်း နောင်တရမိသည်။ ။

သူ စိတ်ပျက်နေတာကို တွေ့မြင်နေသည့် ကွမ်းယာဆိုင်မှ ပုဂ္ဂိုလ်က မေးလာပြန်၏။

"နေပါဦး ညီလေး မင်း သွားမယ့်အိမ်လိပ်စာ မသိဘူးလား"

"သိတယ် အစ်ကို၊ အိမ်အမှတ် ၁၃၀ (က)၊ ပိတောက်လမ်း"

"ပိတောက်လမ်း ဘယ်နှလမ်းလဲကွ၊ ပိတောက်လမ်းက လမ်းချိုးလမ်းခွဲတွေ ရှိတယ်လေ"

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပြောမှ သူ သတိရတော့သည်။ ။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကိုလည်း ပိတောက်လမ်းထိပ်ဟု ပဲပြော ကာ ချခိုင်းခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက မှတ်ထားသော လိပ်စာလေးကို ပြန်ထုတ်ကာ ကြည့်ရသေးသည်။ ။

"အင်း ပိတောက်(၅)လမ်း တဲ့ "

"ဟာ ဒါကြောင့် အစ်ကိုမသိတာကွ၊ ဒါက (၁)လမ်းထိပ်ပဲရှိသေးတယ်၊ (၅)လမ်းဆို ရှေ့ဆက် လျှောက်ရဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ တော်တော်ဝေးသေးလား အစ်ကို"

"မဝေးတော့ပါဘူး ဟောဟိုမှာ လှမ်းမြင်ရတဲ့ ကြော်ငြာဘုတ်တွေလား၊ အဲဒါ (၅)လမ်းထိပ်ပဲ"

"ဟာ ကျေးဇူးပဲဗျာ"

မဝေးလှသောနေရာမှ သူ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ (၅)လမ်းထဲချိုးဝင်လျှင် ခြေလှမ်း ဆယ့်ငါးလှမ်းခန့်သာ လျှောက်ရုံနှင့် နေယံတို့ အိမ်ရောက်ပြီဟု ပြောခဲ့သည်။ ။

ဒီတစ်ခါတော့ လွဲချော်စရာအကြောင်းမရှိတော့ပါ။

"ပိုင်ပိုင် ဟေ့ ပိုင်ပိုင် နေဦးလေ"

အနောက်ဘက်က ကြားလိုက်ရသော ခေါ်သံစူးစူးလေးကြောင့် ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲရပ်ကာ လှည့် ကြည့်မိသည်။ ။

နောက်ဘက် သူနှင့်ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းကျော်မျှလောက် အကွာမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် လိုက်လာသည်။ ။ မဟော်ဂနီရောင် ဆံပင်တွေနှင့် ဗေဒါရောင်ဝတ်စုံလေး က ကျော့ရှင်းလှပသော ခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ရှိနေသည်။ ။

ဝင်းမွတ်ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးက သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာ

လည်း သေချာသည်။ ။

"ပိုင် ပိုင်ပိုင် ဟဲ့ နေဦးလေ"

မောဟိုက်သံလေးစွက်နေသော အသံချိုချိုလေးကို ထပ်ကြားရပြန်၏။ မင်းမူပိုင်စိုး ဆိုသော သူ့နာမည်ကို သူငယ်ချင်းတွေက မင်းမူဟု ခေါ်ကြသည်။ ။

အိမ်က အစ်မတွေနှင့် မာမီတို့ ကတော့ ပိုင်ပိုင်ဟု ခေါ်သည်။ ။ ယခု သူမမြင်ဖူးသော မိန်းကလေးက တရင်းတနှီးခေါ်နေတာ ထူးတော့ထူးဆန်းနေသည်။ ။

"ဟဲ့ ပိုင်လေး ပိုင်ပိုင်"

ကြည့်စမ်း မာမီကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပိုင်လေးဟု ခေါ်တတ်သလို သူမလေးကလည်း ခေါ်နေ သည်။ ။

ကိုယ့်ရှေ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှ ရှိမနေပါ။ ဒီလမ်းမပေါ်မှာ သူနှင့်ထိုမိန်းက လေးနှစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ သူ မိန်းကလေးဘက် ပြန်လှည့်အကြည့်မှာ တော့

"ဟာ"

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူကာ မအီမလည် ခံစားချက်က ရင်ထဲကို ကန့်လန့်တိုက်ဝင်လာသလိုပါပဲ။

"ပိုင်ပိုင် ငါစိတ်တို လာပြီနော် ရပ် အခုရပ်စမ်း ပိုင်ပိုင်"

မောဟိုက်သံစွက်နေသော ဒေါသသံလေးနှင့် ရှေ့မှ အမြီးလေးလှုပ်ကာ ပြေးနေသော မွေးပွခွေး စုတ်ဖွားလေးကို သူမ ထပ်ပြီးအော်နေ၏။ သူမလေး ခေါ်သံကြားရတိုင်း သူ့နားထဲမှာ ခံယူရခက်ခက်ဖြစ် သွားခဲ့သ

ည် ။

တော်တော်ဆိုးလိုက်သည့်အဖြစ်။ ဒီခွေးပုလေးရဲ့ နာမည်နှင့် သူ့နာမည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတူနေရသည် ။

"ပိုင်ပိုင် ပိုင်လေး လာ လာစမ်း"

သခင်မလေး အသံတွေ တိမ်ဝင်အောင် အော်နေပေမဲ့ ခွေးလေးက ဂရုစိုက်ပုံတောင် မရပါ။ အမြီးလေး ယမ်းခါလိုက် ဟိုနမ်းသည် နမ်း အနံ့ခံလိုက်နှင့် သူ့ရှေ့ရောက်လာသည် ။

သခင်မလေး ခေါ်တာကို ဂရုမစိုက်သည့် ခွေးလေးက သူ့ခြေရင်းမှာ ရပ်ကာ အမြီးလေးနဲ့ကာ လာခင်တွယ်ပြနေသည် ။

"ပိုင်လေး ပိုင်လေး"

ဒီခွေးစုတ်လေးကို မမိမချင်း သူ့နာမည်ကို သင်းကလေးခေါ်လို့ ဆုံးမည်မဟုတ်တော့ဟု နားလည် လိုက်တာမို့

"အို အို လာ လာ"

သူ ချောမြူကာ ဖမ်းဆီးပေးထားလိုက်ရ၏။ သည် တော့မှ ကောင်မလေး အနားရောက်လာကာ သူ့ကိုကျေးဇူးတင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ရင်း

"ကျေး ကျေးဇူးနော် လာ ပိုင်လေး လာ လာ"

သူ့လက်ထဲက ခွေးလေးကို ကောင်မလေးပွေ့ခေါ်ယူသွားသည် ။ နီးနီးကပ်ကပ် မြင်တွေ့လိုက်မှ သူမ၏ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးကို ပီပီပြင်ပြင် တွေ့ရတော့သည် ။

မျက်ခုံးလေးတွေ သွယ်တန်းလျက် မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ ဝန်းခ

သော မျက်နှာဝန်းလေးက ကြည်လင်နေသည်။ ။

နှာတံစင်းစင်းလေးကော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကပါ အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိတာ အမှန်။

အစက်အပြောက်ဆိုလို့ မြူတစ်မုံမထင်သော မျက်နှာလေး၏ နားသယ်စပ်မှာ တော့ ချွေးသီးလေး တွေ ဥလို့ နေရဲ့ ။

"တော်တော်ဆိုးတဲ့ ပိုင်ပိုင်၊ လူကို မောအောင်လုပ်တယ်"

ခွေးလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ဆိုသည့် ကရုဏာဒေါသသံလေးက ချို့မြဲ န်နေသည်။ ။ ဖြူဖွေးသွယ်လျ သော လက်ချောင်းလေးတွေနှင့် အမွှေးပွပွလေးကို ပွတ်သပ်ကြည့်နေတာကြည့်ရင်း ထိုတဒင်္ဂမှာ ခွေးပု လေးကို သူမနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်မိသေးသည်။ ။

"ဟို ဒီက ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ရပါတယ်ဗျာ ပြန်လွတ်မသွားအောင် အသေအချာတော့ ခေါ်သွားနော်၊ အမောတကော နာမည် ခေါ်လိုက်နေတော့ ကြားက ကျွန်တော်ပါ ကြားရတာ ကြက်သီးထတယ်"

"ရှင်"

သူ့စကားကို နားမလည်နိုင်စွာ သူမလေး နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ ပိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။ ။

တိုက်ဆိုင်မှုကို ရှင်းပြမိလျှင်လည်း ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းသလိုပဲရှိမှာ မို့ သူ့ချာခနဲ လှည့် ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ တော့ ပိုင်ပိုင်ဆိုသော ခွေးလေး၏ ပိုင်ရှင်မလေးကတော့ အရိပ်ထင်ပါလာတာ မငြင်း နိုင်။

"ဟား ဟား ဟား မင်းကတော့ ဖြစ်ရမယ် မင်းမူ"

သူ ကြုံဆုံခဲ့တာကို ပြန်ပြောပြတော့ နေယံ သဘောကျစွာ ရယ်လို့ နေသည်။ ။ သူ့မှာ တော့ မချိပြီး လေးနှင့်သာ။

"တကယ့် အလွဲတွေချည်းပဲကွာ၊ တက္ကစီသမားနဲ့ လာကတည်းက ဆင်းရဲမယ့်လမ်းထိပ် မှား တယ်၊ ပြီးတော့ ခွေးနဲ့ နာမည်တူခံရတာနဲ့ မင်း ဆီလာရတာ ကံမကောင်းဘူး"

"ကံကောင်းအောင် ခွေးပိုင်ရှင်မလေးနဲ့ မင်းဇာတ်လမ်း ခင်းလိုက်ရမှာ ကွ"

"တော်စမ်းပါကွာ၊ သူ့ခွေးနဲ့ နာမည်တူနေလို့ ပါပြောပြီး မိတ်ဆက်ရမှာ လား"

"ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ခွေးလေး ပိုင်ပိုင်ကိုချစ်သလို ကျွန်တော်ပိုင်ပိုင်ကိုလည်း ချစ်ပါလို့ ပြောလိုက်ရင် ပွဲပြတ်ပြီ ဟား ဟား"

"ဟေ့ကောင် နေယံ စွတ်ရယ်မနေနဲ့၊ ဟိုမှာ ဧည့်သည် တွေ ထပ်လာနေပြီ သွားဧည့်ခံလိုက်ဦး"

"အေး အေး မင်း မပြန်နဲ့ ဦးနော်၊ အပြန် ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

မတွေ့တာကြာပြီမို့ နေယံက သူ့ကိုချက်ချင်းမပြန်ဖို့ ပြောကာ တားနေသည်။ ။ နေယံကားနှင့် ပြန်ပို့ပေးမည်ဆိုတာကြောင့်လည်း သူ့ဆက်နေနေရသည်။ ။

ဧည့်ခံကျွေးမွေးသော ကြက်ဆီထမင်း စားသောက်ပြီး အချို့ပိုင်းမှာ ထိုင်ကာ နေယံကို စောင့်နေ လိုက်၏။ ဆယ့်တစ်နာရီကျော်နေပြီမို့ ဧည့်သည် တွေလည်း ကုန်သလောက်ရှိနေပြီ။

နေယံ ဧည့်ခံထားသော အချို့ရည်ကိုသောက်ရင်း ဧည့်ခန်းတံခါးဆီ သူဘာရယ်မဟုတ် ကြည့်နေ ခိုက်မှာ မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာလေးကြောင့် မျက်ဝန်းတွေတောင် ပြူးချင်သွားမိသည်။ ။

ခွေးပိုင်ရှင်ကောင်မလေးပါပဲ။ သူတွေ့ခဲ့သော ဗေဒါရောင်ဝတ်စုံ လေးနှင့်မဟုတ်တော့ဘဲ အနက် အောက်ခံပေါ်မှာ ငွေဘော်ကြယ်ပွင့် လေးတွေနှင့် ပြုံးပြက်ဝင်းလက်အောင် ဖောက်ထားသော ဝတ်စုံလေး နှင့်ဖြစ်နေသည်။ ။

ထိုဝတ်စုံလေးကြောင့် လှပကျော့ရှင်းသော သူမခန္ဓာကိုယ်အလှက ထင်ရှားပေါ်လွင်ကာ ဖြူနု သော အသားရောင်လေးက ထင်းနေသည်။ ။

မဟော်ဂနီရောင် ဆံပင်လေးတွေက ပခုံးသာသာလေးအထိ သည် အတိုင်း ဖြန့်ကြဲချကာ လှပ သော မျက်နှာလေးကို နုညက်နေအောင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ ။

ပန်းဆီရောင်စိုလှုံနေသော နှုတ်ခမ်းလေးသည် လည်း ပိုလို့ စွဲမက်စရာကောင်းနေသည်။ ။

နာရီပိုင်းလေးအတွင်းမှာ သူမရဲ့ အလှတွေကို ပေါ်လွင်အောင် ပြင်ဆင်လာခဲ့တာတော့ အံ့ဩ စရာကောင်းသည်။ ။ လှသော မျက်နှာလေးကို ပိုလို့ စွဲမက်အောင် ပြင်ဆင်တတ်ကြတာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အတတ်ပညာတစ်ခုလား သူ မသိပါ။

"ဟယ် သက်ထား နောက်ကျလိုက်တာ မလာဘူးတောင် ထင်နေတာ လာ လာ"

နေယံ မိန်းမ ဆုမြတ်က လက်ကလေးဆွဲ ကြိုဆိုရင်းဆိုတော့ လှပသော အပြုံးလေးတွေ ပွင့်ဖူး သွားရင်း

"လာရတာ ဝေးတော့ နောက်ကျတယ်လေ ဆုရဲ့ အဟင်း ဟင်း ကျန်တော့ ကျန်ပါသေးတယ် နော်"

"အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ် သမီးရဲ့ ၊ သမီးမေမေကော မပါဘူးလားကွဲ့"

"မေမေက အန်တီကြည် သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ ညတုန်းက အကောင်းအတိုင်းပဲ မနက်ကျမှ သွေးတွေတိုးလို့ တဲ့ ၊ စိန်တိုက်တောင် မသွားနိုင်ဘူး အန်တီကြည်ရဲ့ "

"ဟုတ်လား အင်း အင်း သမီးလာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ သားနေယံ သမီးကို ပြင်ဆင် ပေးလိုက်ကွယ်"

"တစ်လမ်းတည်း မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ဘာမှ အားနာမနေနဲ့ သက်ထား၊ လာဗျာ ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်း ဝိုင်းမှာ ပဲ ထိုင်လိုက်ပါ"

နေယံ ပြောရင်း သူထိုင်နေသော စားပွဲဆီခေါ်လာတာမို့ သူခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်ရသည် ။ ဒီတစ်ကြိမ် ထပ်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတာ မျက်နှာတော့ ပူချင်သည် ။

သင်းကလေးရဲ့ ခွေးစုတ်မလေး ပိုင်ပိုင် မပါလာဘူးထင်ပါရဲ့ ။

"ထိုင် သက်ထား အဝသာစားနော်၊ မှာ ထားတာတွေက အပိုအလျှံပါ အားမနာနဲ့ "

"ဒါဆို အပြန်ကျရင် ပါဆယ်ထုပ်သွားရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ် အဟင်း ဟင်း ဟင်း"

ရယ်ရယ်မောမောလေးဆိုကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူဘယ်လိုမှ ရှောင်တိမ်းလို့ မရလိုက်နိုင်တော့ပါ။

"ဟယ် ရင်"

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ အံ့ဩရိပ်တို့ ဖြာသွားခဲ့ကာ သူ့ကိုကြည့်နေတော့ နေယံ ဝင်မေးတော့၏။

"ဟင် မင်းမူနဲ့ သိနေလို့ လား"

"သိတာပေါ့ ကိုနေယံရဲ့ အခုပဲ ဆုံခဲ့ကြတာ၊ ပိုင်ပိုင် ထွက်ပြေးလို့ လေ အဲဒါ သူဖမ်းပေးထားလို့ ပေါ့"

"ဗျာ ပိုင်ပိုင် ဟုတ်လား"

နေယံ မျက်လုံးပြူးကာ ရေရွတ်သည် ။ သူပြောပြထားလို့ နေယံက တော့ သိနေလောက်ပြီ။ မသိ သေးရှာသော သက်ထားဆိုသည့် သူမက တော့ ပြုံးပြုံးလေး ပြောပြနေပါသည် ။

"ပိုင်ပိုင်ဆိုတာ မနေ့ကမှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ခွေးကလေးလေ၊ ဒီမလာခင် ခြံထဲကထွက်ပြေးလို့ သက်ထားလိုက်ဖမ်းရတာ မောရောပဲ၊ တော်သေးတယ် ကိုနေယံ မိတ်ဆွေက ကူဖမ်းပေးလို့ အဟင်း ဟင်း"

သူ မျက်နှာမထားတတ်အောင် နီရဲနေပေမဲ့ နေယံကတော့ သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်နေ တော့၏။

"ဟင် ဘာရယ်တာလဲ ကိုနေယံရဲ့ "

သက်ထား နားမလည်နိုင်သလို အားပါးတရ ရယ်မဆုံးသေးပါ။ ကျောင်းမှာ ကတည်းက နေယံ အောင်က အရယ်သန်သည့်ကောင်။

"ကိုကလည်း ဘာလို့ ရယ်နေတာလဲ သက်ထားပြောတဲ့ စကားထဲမှ ဘာရယ်စရာမှ မပါဘဲနဲ့ "

နံဘေးမှာ ရှိနေသော နေယံ မိန်းမ ဆုမြတ်က ဝင်ပြောတော့မှ နေယံ အရယ်မျက်နှာပိုးသတ်ရင်း

"မ မဟုတ်ဘူး သက်ထားစကားကို ရယ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်မင်းမူအဖြစ်ကို ရယ်ချင်လို့ ၊ စောစောကပဲ ဒီကောင် ရှင်းပြနေတာ ဆုရဲ့"

"ဟေ့ကောင်"

အားလုံးရှေ့မှောက်မှာ သူ ခံရခက်ခက် ဖြစ်ခဲ့သောကိစ္စကြီးကို နေယံ အထုပ်ဖြေပြတော့မှာ မို့ တားမိသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ တားလို့ ရမှာ မဟုတ်တာလည်း သိနေသည် ။

"တခြား မဟုတ်ဘူး သက်ထားရဲ့ ၊ မင်းမူ နာမည်အပြည့်အစုံက မင်းမူပိုင်လေ၊ ဒီကောင့်အမေနဲ့ အစ်မတွေက ပိုင်ပိုင်လို့ ခေါ်ကြတာ"

"ရင်"

သက်ထားနှင့်ဆုမြတ် အံ့ဩသွားသော မျက်နှာလေးတွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေချိန်မှာ သူ့မျက်နှာက ရဲရဲနီနေမှာ သေချာ၏။

"လမ်းမှာ သက်ထားခေါ်သံကြားတော့ မင်းမူ လှည့်ကြည့်တာပေါ့၊ သူနဲ့ မသိတဲ့ သူဖြစ်နေလို့ အံ့ဩနေတုန်း ခွေးပုလေးက ဒီကောင့်ရှေ့ရောက်လာတော့တာ ဟား ဟား"

နေယံ ပြောရင်း ရယ်ပြန်သည် ။ ဆုမြတ်က ရယ်ရခက်ခက်နှင့် ပြုံးနေသည် ။ သက်ထားကတော့ သူ့ကို အားနာမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ရင်း

"တကယ် အားနာလိုက်တာရှင်၊ ဟိုလေ မရည်ရွယ်ပါဘူး နာမည်သွားတူနေတာ ဟို အဲ သက်ထား တောင်းပန်ပါတယ်"

"ရ ရပါတယ်ဗျာ"

သက်ထား တောင်းပန်နေတော့ သူ မျက်နှာပူပူနှင့်ပဲ ခေါင်းလေးညှိ
တံလိုက်ရသည်။ နေယံက အရယ်မျက်နှာနှင့်

"ကဲ ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်သွားတဲ့ ကိစ္စအပေါ် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
မင်းမူကလည်း နား လည်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ
သဘောထားလိုက်ကြစို့၊ မင်းမူ သက်ထားနာမည်က ချစ်သက်ထားတဲ့ ၊
လမ်းမှာ တွေ့လည်း ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ပေါ့ကွာ၊ သက်ထားကလည်း မင်းမူပိုင်ကို
တွေ့ရင် ဝေးဝေးရှောင် အဲလေ ခေါ်ပါ ပြောပါ နှုတ်ဆက်ပါဗျာ အဟွန်း"

နေယံရဲ့ ရယ်မောမိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့်ပဲ သက်ထားနှင့်သူ ခင်မင်မှု
အစတည်ခဲ့ကြသည်။

ချစ်သက်ထားဟူသော အမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် ချစ်ခင်စရာ
ကောင်းသော သက်ထားကတော့ သူ့ရင်ထဲကို ဝင်ရောက်လာတာတော့
အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

အခန်း(၂)

အခန်းထဲမှာ ဘောက်စ်ကို အကျယ်ကြီးဖွင့်ကာ သူ သီချင်းနားထောင်နေတုန်းမှာ ပဲ အခန်းတံခါး ကို တဒုန်းဒုန်း ထုရိုက်ခေါ်နေသော မမခိုင်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"ဟဲ့ ပိုင်ပိုင် ပိုင်ပိုင် တံခါးဖွင့်စမ်း"

သူ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲကာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ခံစားမှုလေးတွေ ပျက်စီးသွားတာမို့ လူးလဲခုန်ထ ကာ တံခါးကို ပြေးဖွင့်ပေးလိုက်ရ၏။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ မမခိုင် အလိုမကျသလို မျက်မှောင်လေး ကုတ်ကြည့်နေတာနှင့် ရင်ဆိုင် ရ၏။

"ဘာလို့ အော်မကြား ခေါ်မကြားအောင် သီချင်းသံအကျယ်ကြီး ဖွင့်နေရတာလဲ ပိုင်ပိုင်"

"ဟာ မမခိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်ဘာသာ အခန်းထဲမှာ တံခါးပိတ် ဖွင့်တာကို"

"ဟဲ့ ဒီလောက် ဖွင့်စရာလား၊ နားတွေထူပူပြီး ခေါ်နေတာ မကြားဘူးမဟုတ်လား"

မမခိုင်နှင့်တွေ့လျှင် နားတွေပူအောင် အဆူခံရတာမို့ သူ စိတ်ညစ်သည်။ ။ သူ့အထက်က အစ်မသုံး ယောက်ထဲမှာ မမခိုင်ကို သူ အကြောက်ရ

ဆုံး ဖြစ်သည်။ ။

မမကြီးနှင့် မမလတ်ကိုတော့ သူ ဘာမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါ။ တစ်ယောက်တည်းသော မောင်လေး မို့ မျက်နှာမညိုအောင် ဂရုစိုက်ပေးကြသည်။ ။ မာမီသည် လည်း ဒီလိုပါပဲ။

တစ်အိမ်လုံးမှာ သူကြောက်ရတာ မမခိုင်နှင့် ဒယ်ဒီပဲဖြစ်သည်။ ။ မိသားစုမှာ တစ်ယောက်တည်း ပါသော သားတစ်ယောက်မို့ ဒယ်ဒီနှင့် မမခိုင်တို့ ချစ်မှာ သူယုံပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ကျန်သူတွေလို အလိုမလိုက်ကြတော့တာ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကျရှုံးကတည်းက ဖြစ်သည်။ ။

"ပိုင်ပိုင် နင့်ဟန်းဖုန်း ပိတ်ထားသလား"

မမခိုင် မေးတော့ သူခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း

"ဟုတ်တယ် ပိတ်ထားတယ် မမခိုင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ အိမ်ကဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက်နေလို့ ပေါ့"

"ဟင် ဘယ်သူဆက်တာလဲ မမခိုင်"

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဝေး တဲ့ "

သူ့နှုတ်က ကျွတ်ခနဲ မကျေမနပ်သံနှင့်အတူ မျက်နှာကပါ ရှုံ့မဲ့သွားတော့ မမခိုင်က ပခုံးတွန့်ကြည့် ရင်း

"ပိုင်ပိုင်နော် အဲဒီ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဇယားတွေကို ဘာလို့ ပြတ်အောင် မရှင်းသေးတာလဲ"

"ဟာ မမခိုင်ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ ဆက်နေတာကို"

"အပိုတွေမပြောနဲ့ ၊ ကိုယ် မရှုပ်ထားဘဲ လာရှုပ်ထွေးစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ကဲ မြန်မြန်သွား ဖုန်းကိစ္စရှင်းဦး"

"ဟုတ်"

"ဟဲ့ အခန်းထဲက စက်ကို ပိတ်မသွားဘူးလား"

မမခိုင်အသံကို ကြားပေမဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက လှေကားထစ်တွေအ တိုင်း ဆင်းပြီးနေပြီမို့ ပြန်မ လှည့်ချင်တော့ပါ။ မမခိုင်ကိုယ်တိုင် စက်ပိတ်ပေးခဲ့မှာ သိနေသည် ။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ မာမီထိုင်နေသည် ။ သူ မာမီကို ပြုံးပြရင်း ဖုန်းခွက်ဘေးနားမှာ ချထား သော ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

"ဟယ်လို"

"အမလေး ကိုပိုင်ရယ် စောင့်နေရတာ ကြာလှပြီ၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ဖုန်းကိုကော ဘာလို့ ပိတ် ထားတာလဲ၊ ဝေးဆီကိုလည်း ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ"

စက်သေနတ်ပစ်သလို ဆက်တိုက်ထွက်ကျလာသော ဝေးဝေးမောင်အသံစာစာတွေက သူ့နားစည် ထဲ ဟာမိုနီမဖြစ်ဘဲ စီးဆင်းလာ၏။

"ဝေး မင်းစကားတွေကို ငါ ဘယ်ကစဖြေရမှာလဲ"

"ဆောရီး ပြောချင် မေးချင်တာတွေ များ သွားလို့ "

"ကဲ ထားတော့ အခုဘာကိစ္စလဲ"

"ဟင် ကိစ္စရှိမှ ဆက်ရမှာလား"

"ဒီမှာ ဝေး ကိုယ်ညစ်နေတယ်နော်၊ ဖိုင်နယ်ကျထားလို့ အိမ်ကဆူနေတာ"

"ကိုပိုင် စိတ်ညစ်နေသလို ဝေးလည်း လွမ်းနေတာပဲ၊ မတွေ့ရတာ တစ်ပတ်တောင် ရှိပြီလေ"

"ကိုယ်လည်း ဘယ်မှ မထွက်ဘူး၊ အိမ်မှာ ပဲ အောင်းနေတာ"

"ညစ်ပြီး အောင်းမနေနဲ့ ပိုင်ရာ၊ တွေ့ရအောင် မနက်ဖြန်လာခဲ့ကွာ"

ဝေးဝေးမောင် တောင်းဆိုနေတုန်းမှာ ပဲ မမခိုင် ဧည့်ခန်းထဲဆင်း လာတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ။

မေမေက ပြဿနာမရှိပေမဲ့ မမခိုင်က တကယ့်ကျိပ်ဖြစ်သည်။ ။ သူ စာမေးပွဲကျသည့်ကိစ္စမှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားလို့ ဆိုသည့် အချက်ကလည်း ပါသည်။ ။

ဒါကြောင့် စည်းကမ်းတွေနှင့် တင်းကျပ်နေချိန်မှာ ဝေးဝေးမောင် ဖုန်းက မမခိုင်ရှိတုန်း ဝင်လာ တာမကောင်း။

"ဘယ်လိုလဲ ပိုင် ဘယ်အချိန်လာမှာ လဲ"

"မဖြစ်ဘူး ကိုယ် ဘယ်မှ ထွက်လို့ မရဘူး"

မာမီနံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဂျာနယ်တစ်စောင်ကောက်ယူကာ ဖတ်ဟန်ဆောင်ပြီး မမခိုင် နားထောင်နေတာ သူသိသည်

"ကိုပိုင် မညာနဲ့၊ ဘာလို့ ထွက်လို့ မရရမှာ လဲ၊ ကိုပိုင်ကို အားလုံးက ချစ်ပြီးသားပါ၊ ပိုင် မလာချင် လို့ ရှောင်နေတာလား"

"အဲဒီလို ထင်ချင်လည်း ထင်တော့၊ ကိုယ် အပြင်လုံးဝ မထွက်ချင်တာ ကဲ ဒါပဲ"

ယတိပြတ်ပြောပြီး ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်သည်။ ။ တစ်ဖက်က ဝေးဝေးမောင် မျက်နှာလေး မာတင်း သွားမှာ သူတွေ့မိပြီးဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့

သူကရမစိုက်ပါ။ ဝေးဝေးမောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့တာ ကြာပြီ။

"ပိုင်ပိုင် နေဦး ခဏထိုင်"

သူထွက်သွားမည်ပြင်တော့ မမခိုင် လှမ်းပြောတာမို့ ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည် ။

"ပြောစရာကတော့ အသစ်မရှိဘူး၊ ပြောပြီးသား စကားတွေပဲ ထပ်ပြောရမှာ ၊ မင်း အရင်ပုံစံ တွေတော့ ပြင်မှ ဖြစ်မယ်နော် ပိုင်လေး"

"ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေလို့ လဲ မမခိုင်ရယ်"

"အဲဒါတော့ မင်းပဲအသိဆုံးဖြစ်မှာ လေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်က ဖိုင်နယ်ကျတာ မင်းစာကို အလေးမထား ဘဲ အပျော်တွေလွန်နေလို့ ပေါ့ အပေါင်း အသင်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန်၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာတွေ ကြောင့် ပေါ့"

ထုံးစံအတိုင်း မမခိုင်ရဲ့ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးက နားတွေပူအောင် ကြားရတော့မှာ သေချာ၏။

"စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျတာ မဖြစ်သင့်ဘူး ပိုင်ပိုင်၊ တွေးကြည့်ရင် ရှက်ဖို့ တောင် ကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်အစ်မတွေအားလုံး နှစ်ချင်းပေါက်ဘွဲ့ရခဲ့တာချည်းပဲ၊ မင်းအလှည့်ကျမှ စာမေးပွဲကျ တာ မဖြစ်သင့်ဘူး"

မမခိုင်ရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို သူ အလွတ်ရပြီးဖြစ်နေ၏။ တကယ်ဆို မမခိုင် ပြောတာလည်း မမှားပါ။ မမကြီး သွယ်မှုနွယ်ဆိုလျှင် သူ့ထက် ရှစ်နှစ်ကျော်ကြီးကာ ဆရာဝန်ဖြစ်သူ။

မမလတ် ခင်မူသွယ်ကတော့ ကွန်ပျူတာနှင့် ကျောင်းပြီးထားခဲ့သည်

။ မမခိုင်သည် လည်း ထက်မြက်သူပါပဲ။

ဆယ်တန်းမှာ လေးဘာသာ ဂုဏ်ထူးအောင်မြင်ကာ နှစ်သက်ရာ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခွင့် ရှိပေမဲ့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ပဲ တက်ခဲ့၏။ မမခိုင်ရည်ရွယ်ချက်က ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီအလုပ်တွေကို ကူညီဖို့ ဖြစ်၏။

"သမီး စီးပွားရေးဘွဲ့ယူပြီး ဒယ်ဒီအလုပ်ကို ကူညီချင်တယ်၊ ဒယ်ဒီတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်း နေတာ မကြည့်ရက်ဘူး"

အထက်က အစ်မနှစ်ယောက်က ကိုယ့်ဝါသနာပညာနှင့် သင့်တော်ရာမှာ လုပ်ကိုင်နေကြတာမို့ မမခိုင်က ဒယ်ဒီအတွက် ကူညီနိုင်မည့်ပညာရပ်ကို ရွေးခဲ့သည် ။

သူကလည်း ဆယ်တန်းအောင်တော့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ပဲတက်ခဲ့၏။ တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင် မြင်ခဲ့ပေမဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်မှာ သူစာမေးပွဲကျခဲ့၏။ မမခိုင်ပြောသလို ပေတေခဲ့တာမှန်သလို ထိုစဉ်က သူပညာရေးမှာ ပေါ့လျော့ခဲ့တာကြောင့် ကျခဲ့တာဖြစ်သည် ။

ဒါကို မမခိုင်နှင့်ဒယ်ဒီက လက်မခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြ၏။

"ပိုင်ပိုင်"

မမခိုင် အော်သံကြောင့် အတွေးတွေ ပြတ်တောက်ကာ သူမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ပြောနေတဲ့ စကားတွေ မင်း နားထောင်ရဲ့ လား၊ အာရုံက ဘာမှ ဂရုမစိုက်သလိုနဲ့ "

"ဟာ မမခိုင် စကားတွေအားလုံး သိပါတယ်၊ အလွတ်တောင်ရနေပြီ"

"ပိုင်ပိုင်နော် ပြောင်ချော်ချော်မလုပ်နဲ့ "

"ဟာ မလုပ်ပါဘူး မမခိုင်ရာ၊ မမခိုင် စေတနာနဲ့ ဆုံးမတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒီနှစ် အောင်အောင်လည်း ကတိပေးထားပြီးပြီပဲ"

"အင်း မာမီတို့ ကြောင့် အဲဒါတွေခက်နေတာ၊ ပိုင်လေးကို အရမ်းအလိုလိုက်လွန်းတာ မကောင်း ဘူးနော်"

"အလိုမလိုက်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီနှစ်အောင်အောင် ကြိုးစားဖို့ ပြောနေတာပေါ့"

"သမီးနဲ့ ဒယ်ဒီပြောရင် မာမီကော မမတို့ ပါ မကြိုက်သလိုနဲ့ သမီးသိတယ်"

သူ့ပြဿနာက မာမီဘက်ရောက်သွားခဲ့ကာ မမခိုင် အလိုမကျတာတွေကို ရင်ဖွင့်နေသည်။ ။ မာမီ ကတော့ ပြုံးပြုံးလေး ငြိမ်သက်နားထောင်နေခဲ့သည်။ ။

တကယ်ဆို စာမေးပွဲကျသည့်ကိစ္စဖြင့် ဒယ်ဒီနှင့်မမခိုင်က သူ့ကို ပေးနေကျ မုန့်ဖိုးတွေကို တစ်ဝက် လျှော့ချပစ်သည်။ ။ မာမီနှင့် အစ်မနှစ်ယောက်ကိုလည်း လျှော့ခိုင်းသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ မာမီနှင့်မမတို့ က မုန့်ဖိုးလျှော့ပေးတာမျိုး မရှိပါ။ သူ့မျက်နှာတစ်ချက် ညှိုးပြလိုက်တာနှင့် အဆင်ပြေသွားသည် ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

"ပိုင်လေး ပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း စာကို ဂရုစိုက်နော်၊ အထူးသဖြင့် ကောင်မလေးတွေနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်နဲ့ တော့"

"စိတ်ချပါ မမခိုင်"

"အလွယ်လေး ကတိမပေးနဲ့ ၊ မင်းဘာတွေလုပ်သလဲဆိုတာ မမခိုင် သိတယ်"

ကျောင်းမှာ ရည်းစားတွေထားခဲ့တာ အားလုံးကို မမခိုင် သိပါသည်။ ။

"မမလည်း သိတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်ခဲ့ လို့ လဲ၊ အပျော်ပဲလေ"

"အပျော်ထားတာ ကောင်းသလား၊ လည်လွန်းတဲ့ ဘီး ဘာသင့်သလဲ ပိုင်လေး သိပါတယ်"

"ဒါတော့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် က ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ သိက္ခာကို အလေးထားပါတယ်"

"အေး အဲဒါကို မမခိုင် ချီးကျူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပျော်သဘောတွဲနေ တာတွေ ရပ်ပစ်လိုက်တော့ ပိုင်လေး၊ ကိုယ့်ကြောင့် မိန်းကလေးတွေ ထိ ခိုက်တာ မကောင်းဘူး၊ မမခိုင်ဆိုလိုတာက ပိုင်လေးက အပျော်တွဲတာမှ နံပေမဲ့ သူတို့ က တကယ်ခံစားတာဆိုရင် မဖြစ်သင့်ဘူးလေ"

မမခိုင် ဆိုလိုတာကို သူသဘောပေါက်ပါသည်။ ။ အခု ဝေးဝေးမောင် ကိစ္စကိုပဲကြည့်။

ဘာရယ်မဟုတ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကောင်းမှုနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ ကာ ချစ်ကြိုက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ဝေးဝေးမောင်လို မိန်းကလေးမျိုးကို မာမိတို့ မမတို့ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူမှာ သူ သိပြီး ဖြစ်၏။ ပညာရေးမှာ လည်း ဆယ်တန်းတောင်မ အောင်၊ မိဘတွေက ပြည့်စုံသည် ဆိုသော အရှိန်နှင့် အသုံးအဖြုန်း ကကြီးသည်။ ။

သူနှင့်တွဲသည့်

တစ်လကျော်အတွင်းမှာ သိခဲ့တာတွေက

အများကြီးဖြစ်သည်။ ။

သူ့အရင်ကလည်း ရည်းစားတွေ ဆယ်ယောက်မက ထားဖူးသည်။ ။ လှပသောရုပ်ရည်နှင့် ပျော် ပျော်နေတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်ကြောင့် သူ့အပျော်တွဲခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ကြာလာတော့လည်း ဝေးဝေးမောင်ကို သူ စိတ်ကုန်ငြီးငွေ့လာမိသည်။ ။ သူ့ဘက်က တစ်ခန်းရပ် ချင်ပေမဲ့ ဝေးဝေးမောင်က ခွာလို့ မရပါ။

"မင်းလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူက အပိုင်တွယ်ထားချင်မှာ မဆန်းပါဘူး၊ ငါတို့ သတိပေး သားပဲ"

"ဒါ ဆိုရင်တော့ သူ မိုက်မဲမျှော်လင့်မှုပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဘက်က အပျော်ပဲလေ၊ သူ့ဘယ်လို အခွင့်အရေးတွေပေးပေး ငါမယူခဲ့ဘူး၊ ဒါ သူသိတယ်"

ဝေးဝေးမောင် ဘာကိုရည်ရွယ်သည် ဆိုတာ သူသိသည်။ ။ သူကလည်း ဒီအရိပ်ကို ကြိုမြင်လို့ ရှောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

အခုချိန်မှာ တော့ သူ့ကိုချစ်သော မိသားစုတွေရဲ့ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒကိုပဲ သူ အရေးထားကြိုးစားပြ ရတော့မည်။

သူ့အသက်ပဲ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ကျော်ပြီဆိုတော့ ရင့်ကျက်သင့်ပြီ ထင်ပါသည်။ ။

အခန်း(၃)

ဆန္ဒတို့ အိမ်က သူ့အတွက်တော့ စားအိမ်သောက်အိမ်လို ဖြစ်နေပြီး သားဖြစ်သည်။ ။

ဆယ်တန်းကျောင်းသား ဘဝကတည်းက တွဲလာသော သူနှင့်ဆန္ဒ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက် တော့လည်း မေဂျာအတူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ နေယံကတော့ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်မင်သည့်သူ ဖြစ်၏။

ဖိုင်နယ်ကိုတော့ ဆန္ဒက အောင်သွားခဲ့ပြီ။ နေယံကလည်း ယောက္ခမ၏ စီးပွားရေးထဲ ရောက်နေပြီ မို့ ကျောင်းဆက်မတက်ဖြစ်ဖို့ များ သည်။ ။ သူငယ်ချင်းရင်းချာတွေနှင့်အတူ တက်ခွင့်မရတာတော့ သူ စိတ် မကောင်းဖြစ်ရ၏။

"ဒီလိုမှန်းသိရင် ငါလည်း ဖိုင်နယ်တန်းပြန်တက်ရအောင် ဖြေလိုက် ပါတယ်ကွာ၊ ဒါမှ မင်းနဲ့ အတူ ပြန်တက်လို့ ရမှာ ၊ မင်းကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းအရသာ ထပ်ခံစားဦးမှာ ပေါ့"

"ဘာလဲ ပိုင်လေး မင်းက ရည်းစားထားစံချိန်တင်ချင်လို့ တမင် ဖိုင်နယ်တန်း တစ်နှစ်အောက် လိုက်တာလားကွာ"

ဆန္ဒနှင့်သူ စကားပြောနေတာကို ကြားနေသော ဆန္ဒကိုကို ဒေါက်တာဝီရနိုင်းက လှမ်းနောက် သည်။ ။

"မဟုတ်ရပါဘူး ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကောင်မလေးမှ မထား

တော့ပါဘူး၊ ဒီနှစ်ကျလို့ အိမ်က မမခိုင် နေ့တိုင်းပွဲမနေတာ နားတွေပူလွန်းလို့ "

"သိတယ် မင်းမမကြီးနဲ့ တွေ့တော့ ပြောပြတယ်ကွ"

"မမကြီးကော မမလတ်ကော မာမီပါ အေးဆေးပါ၊ မမခိုင်နဲ့ ဒယ်ဒီကိုတော့ လန့်တယ် ကိုကြီးရ"

"ဒါပေမဲ့ မင်းကို အားလုံးက ချစ်ကြပါတယ်ကွာ၊ ဒီနှစ် ကြိုးစားပြလိုက်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး အေးဆေးပါ"

"အေး အေး ကြိုးစား ပိုင်လေး"

ကိုဝီရနိုင် ပြောပြီး အိမ်ခန်းထဲဝင်သွားခဲ့ရုံပဲ ရှိသေး၏။ ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာတာ လင်ခရူဆာ အဖြူရောင်ကားတစ်စီး။ သူကော ဆန္ဒပါကြည့်နေတုန်းမှာ ဆင်ဝင်အောက်ကို ကားလေးထိုးရပ်သွား သည် ။

ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလာသူကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည် ။

ချစ်သက်ထားကတော့ သူ့ကိုမမြင်နိုင်ဘဲ ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဘာကိုယူနေသည် မသိပါ။

"ဟာ"

ချစ်သက်ထား လက်ထဲမှာ ပါလာသော ခွေးစုတ်ဖွားလေးကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ သူဆတ်ခနဲ ထရပ် မိပြီးဖြစ်နေ၏။

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါလဲ ခင်ဗျာ"

ဆန္ဒ လှမ်းမေးတော့ သက်ထား ခေါင်းလေးမော့ကြည့်ရင်း သူ့ကိုမြင်

တွေ့သွားခဲ့၏။

"ဟင် မင်းမူပိုင် ဒါ ယူတို့ အိမ်လားဟင်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအိမ်ပါ"

"ဟုတ်လား ဒါဆို ကူညီပါဦး၊ ဒီမှာ ပိုင်လေး အဲ သူ သူ နေမကောင်းလို့ "

ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ထားသော ခွေးစုတ်ဖွားလေးကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ပြီး သက်ထား ပြောသည် ။ ဆန္ဒကတော့ သက်ထားကိုတစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ အံ့ဩနေဟန်တူ၏။

"ကိုနေယံအောင်က လမ်းညွှန်လိုက်လို့ သက်ထားလာခဲ့တာပါ၊ ဒီမှ ဒေါက်တာဝီရနိုင် ရှိတယ် မဟုတ်လားဟင်"

"ရှိပါတယ် သက်ထား၊ ဆန္ဒရဲ့ အစ်ကိုလေ၊ ဆန္ဒ ကိုကြီးကို ခေါ်လိုက်ပါဦး"

ဆန္ဒ ခေါင်းညိတ်ကာ အခန်းထဲဝင်သွားသည် ။ သက်ထားကတော့ ရင်ခွင်ထဲက ခွေးလေးကို ပွတ်သပ်ချော့မြူရင်း စိုးရိမ်ရိပ်လေးတွေ ဖြာနေတာ အထင်အရှား။

"မနေ့ကတည်းက ပိုင် အဲ သူ အစာသိပ်မစားဘူး၊ အရင်လိုလည်း လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိဘူး၊ သက်ထား စိုးရိမ်လို့ လာခဲ့တာ"

ချစ်သက်ထား တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို ချစ်တတ်တာတော့ သူသဘောပေါက်ပါသည် ။ အခုလည်း ပိုင်ပိုင်ဆိုသော ခွေးလေးအတွက် အလောတကြီး ထွက်လာခဲ့ပုံရသည် ။

နုညက်နေသော မျက်နှာလေးက ဘာမှ ခြယ်သပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိ

။ ဒါပေမဲ့လည်း ဝင်းမွတ် မွတ်လေး လှပနေပါသည် ။ ဝတ်ဆင်ထားတာ က အဝါရောင်တီရှပ် ခါးတိုလေးကို အနက်ရောင်ကွာတား ခူးဖုံးဘောင်း ဘီအပွလေးနှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားသည် ။

သက်ထား၏ လှပရှင်းသန့်သော မျက်နှာလေးနှင့် ပြေပြစ်အချိုးအစားကျနသော ခန္ဓာကိုယ်လေး က ဘာပဲဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းနေတာ အမှန်။

ကိုကြီး ဝီရနိုင်း ရောက်လာတော့ သက်ထား ပျာယာခတ်ကာ ခွေးလေးအကြောင်း အသံစာစာလေး နှင့် ရှင်းပြနေတော့သည် ။ ဆန္ဒက သူ့ကိုလက်တို့ ကာ တိုးတိုးလေး မေးလာ၏။

"ဟေ့ကောင် မင်းမူ မင်းခြေလှမ်းတွေ သွက်နေပြီလား၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ ဘယ်တုန်းက ငြိသွား တာလဲ"

"နေဦး မင်းသိချင်တာတွေ ပြီးမှ ပြောပြမယ်"

သက်ထားရဲ့ အလှအပတွေကို ခံစားနေတုန်း နှောင့်ယှက်လာသည့် ဆန္ဒကို နှစ်သိမ့်ရင်း သူ ကိုကြီး ဝီရနှင့်အတူ ဝိုင်းကူညီပေးလိုက်သည် ။

တိမွေးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုကြီး ဝီရနိုင်းက သက်ထားရဲ့ ခွေးလေးကို စမ်းသပ်ကု သပေးရင်း စိတ်မပူဖို့ ပြောဆိုနေခဲ့၏။

"သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ သက်သာသွားအောင် ဆေးထိုးပေးလိုက်မယ်၊ မင်း ခွေးလေးကို လိုအပ်တဲ့ ကာကွယ်ဆေးတွေ ထိုးပေးထားတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ထိုးထားပါတယ် ဒေါက်တာ"

"ဒါဆို ကောင်းပါတယ်၊ ကာကွယ်ဆေးထိုးထားတာ အကောင်းဆုံးပေါ့"

"ဟို မနက်ဖြန်ကော သက်ထား လာပြရဦးမလား ဆရာ"

"မလိုပါဘူး သက်သာသွားမှာ ပါ၊ ဆေးတော့ ပုံမှန်တိုက်ပေးပါ"

ကိုကြီး ဝီရ စကားကြောင့် သူ အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားရသည် ။
တကယ်ဆိုလျှင် တစ်ပတ် လောက် ဆက်တိုက်လာခိုင်းလိုက်လျှင် သိပ်
ကောင်းမည်။

ထိုတစ်ပတ်အတွင်းမှာ သက်ထားနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရအောင် ဆန္ဒ
တို့ အိမ် အမြဲရောက်နေမှာ သေချာသည် ။

အခုတော့ အခွင့်အရေးက ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။

ချစ်သက်ထား နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ ဆန္ဒက သူ့ကိုမေးပါတော့
သည် ။ သူနှင့်သက်ထား ဆုံခဲ့ တာကို ပြန်ပြောပြတော့ ဆန္ဒ သဘောကျ
စွာ ရယ်သည် ။ သူနှင့်သက်ထား ဆုံတွေ့ခဲ့သည့်အဖြစ်က ရယ်စရာတစ်
ခု ဖြစ်နေသည် ကိုး။

"ရည်းစားမထားတော့ဘူးဆိုတဲ့ မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို မင်း ပြန်ဖျက်
ပစ်လိုက်ပြီပေါ့"

ဆန္ဒ မေးလာတော့ သူ ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ကာ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်မိသ
ည် ။ တကယ်ဆိုလျှင် ဝေးဝေး မောင်နှင့် သူ ဇာတ်လမ်းပြီးပြတ်တာပင်
တစ်ပတ်မပြည့်သေးပါ။ မမခိုင်ကိုလည်း ကတိတွေ ပေးထားခဲ့ သည် ။

ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ချစ်သက်ထားနှင့် ဆုံတွေ့ခွင့်ပေးခဲ့ချိန်မှာ။

အခန်း(၄)

"မင်း ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ မင်းမူ"

နေယံ မေးလာလိမ့်မည်ဆိုတာကို သူ ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဆန္ဒရဲ့ အိမ်ကို ရောက် လာသော ချစ်သက်ထားကို ဒုတိယအကြိမ် ဆုံတွေ့ပြီးသည့်နောက်မှာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆုံတွေ့ချင် စိတ်က တားမရပါ။

"ငါ မေးတာ ဖြေလေ မင်းမူရဲ့ "

"ဖြေစရာလိုလို့ လား နေယံရာ၊ ချစ်သက်ထားနဲ့ စကားပြောချင်လို့ မင်းဆီရောက် လာပြီး ဖုန်းနံ ပါတ်တောင်းနေမိတာပေါ့ကွ"

နေယံ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ နှုတ်ဆိတ်လို့ နေသည်။ သူမေးသော အဖြေကိုပေးဖို့ အတွက် အူလည် လည်လုပ်နေတာကို သူ စိတ်မရှည်နိုင်ပါ။

"ဟေ့ကောင် ဒါလေးပြောပြဖို့ အတွက် မင်းက သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းကို ဘာတွေ အိုက်တင်ခံ နေတာလဲ"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သက်ထားဖုန်းနံပါတ်ကို ငါက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ၊ အဲ ငါ့မိန်းမပဲ သိမှာ ပေါ့"

"ဒါဆိုလည်း မင်းမိန်းမဆီက တောင်းပြီး ငါ့ကိုပေးကွာ"

နေယံ ပုံစံက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်အသွင်ဖြစ်နေတာမို့ သူ အလိုမကျစွာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိသည်။ ။ တကယ်ဆို နေယံအတွက် ဘာမှ ခက်ခဲ သည့်ကိစ္စမဟုတ်ပါ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ နေယံ၊ မင်းက အဲဒီလောက်အထိတောင် မိန်းမကြောက်နေသလား"

"မဟုတ်ဘူး မင်းကိုကြောက်တာ"

"ဘယ်လိုကွ"

"ဟုတ်တယ် မင်းမူ၊ မင်း ကြည့်တော့လုပ်နော်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး၊ ငါတို့က တစ်လမ်း တည်းနေတဲ့ သူတွေနော်"

"ဟာ နေယံ ငါ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို မင်းသိရက်နဲ့ "

"ငါသိပါတယ် မင်းမူရာ၊ ငါဆိုလိုတာက မင်း ချစ်သက်ထားကို ချစ်သူဖြစ်ပြီးမှ ဝေးဝေးမောင်လို အစိမ်းဖြတ်ဖြတ်လိုက်ရင် ကြားထဲက ငါ့ကို မျက်နှာပူစရာဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပါ"

နေယံ စိုးရိမ်တာကို သူ နားလည်လိုက်ပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဝေးဝေးမောင်နှင့် ချစ်သက်ထားက ဘာမှ သက်ဆိုင်တာ မဟုတ်။

"တခြားစီပဲကွာ ငါမှ ဝေးဝေးမောင်ကို ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ သူ့အကြောင်း မင်းတို့ အသိဆုံးပဲလေ"

"ဟုတ်ပါပြီ ဒါဆို ချစ်သက်ထားကို မင်း တကယ်ချစ်တာလား"

"အခုချိန်မှာ ငါစိတ်ဝင်စားနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းဆီ ရောက်လာတာပေါ့၊ ငါ သူနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်တယ်၊ စကားတွေပြောချင်တယ်၊ စိတ်ချ မင်းတို့ လင်မယား မျက်နှာမပျက်စေရဘူး"

သူ ကတိပေးလိုက်တော့ နေယံ ယုံကြည်သွားခဲ့သည်။ ။ ချစ်သက်
ထားနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းတွေကို သူသိခွင့်ရလိုက်၏။

"သက်ထားက တစ်ဦးတည်းသောသမီး သူ့အဖေက
နိုင်ငံခြားသင်္ဘောကပွတိန်တစ်ယောက်၊ အခု မြန်မာပြည်မှာ မရှိဘူး၊ သ
က်ထား အမေက စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ထားနွယ်တဲ့ ၊ နွယ်စိန်တိုက်ဆို
တာ နာမည်ကြီးပဲ၊ သက်ထားက သင်္ချာနဲ့ ကျောင်းပြီးသွားပြီ"

နေယံထံမှ သိခွင့်ရသော ချစ်သက်ထားအကြောင်းတွေကတော့ ဖျား
လောက်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သူ အရေးကြီးဆုံး သိလိုသည့်အချက်တစ်ချက်
တော့ ကျန်နေသေး၏။

"အရေးကြီးဆုံးအချက်က သူ့မှာ ချစ်သူရည်းစားရှိ မရှိ အချက်ပဲ"

"ငါသိသလောက်တော့ မတွေ့ဘူး၊ အဲ ကျောင်းမှာ တုန်းက
ရှိချင်ရှိမှာ ပေါ့ကွာ"

"အိုကေ ဒီလောက်သိရရင် ကျေနပ်တယ်၊ ဒီညတော့ မင်းမိန်းမဆီ
က ဖုန်းတောင်းပြီး ငါ့ကိုပေး နော် ငါဖုန်းစောင့်မယ်"

"ဟေ့ကောင် ဒီလိုမရဘူးလေ၊ ငါလည်း ခဏနေရင် ပြန်တော့မှာ မ
င်းဝမ်းတေဘယ်လ်တော့ လိုက်ကျွေး"

"မင်းသောက်လို့ ဖြစ်မလား၊ တော်ကြာ ယောက္ခမနဲ့ ကွိုင်တက်နေဦး
မယ်"

"ငါမသောက်ပါဘူး၊ စားပဲစားမှာ ၊ တစ်ခါတလေ ဟိုတယ်စာလေး
စားချင်တယ်လေကွာ"

"အမှန်ဆို မင်းက ကျွေးရမှာ ကွ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ ကော
င်က ငါ့လို အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့ သူကျွေးတာ မစားသင့်ဘူး"

"မရဘူး ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကျွေးတာ စားရမယ်"

နေယံ စိတ်တိုင်းကျ ဟိုတယ်မှာ သူ ညနေစာလိုက်ကျွေးမွေးလိုက်ရ
ပါသည်။ ။ နေယံ မိန်းမကြိုက် သည် ဆိုသော
ကဏန်းပေါင်းတစ်ပွဲလည်း ပါဆယ်ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် မင်း ဒီည ဖုန်းဆက်ဖို့ မမေ့နဲ့ ဦးနော်"

"ငါက နည်းနည်းမေ့တတ်တယ်ကွ အဟဲ"

"မေ့ရဲရင် မေ့ကြည့် လိုက်လေ ညတွင်းချင်း မင်းအိမ်လိုက် လာပြီး
ငါကျွေးမွေးထားတာတွေ ပြန် အန်ထုတ်ခိုင်းမှာ "

"ခွေးကောင် တော်တော် စေတနာသဒ္ဓါတရားရှိပုံပဲ၊ ကဲ လစ်ပြီကွာ
စိတ်ချ ခုနစ်နာရီလောက် ဆက်လိုက်မယ်"

နှစ်ယောက်သား နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။ ။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်
မမခိုင် မေးလာမည့် မေးခွန်း အတွက်လည်း စိတ်ထဲက ကြိုတင်ရှာဖွေ
ထားရသေးသည်။ ။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ မမခိုင်က သူသွားလာသမျှ အရိပ်လို စောင့်ကြည့်နေ
တတ်သည်။ ။

ကျူရှင်ကိစ္စကိုပဲ အကြောင်းပြရတော့မည်။

အခန်း(၅)

"ဟယ်လို"

ချိုချိုလွင်လွင်ကလေး ကြားရသော သက်ထားအသံလေးကို မမှတ်မိ
စရာမရှိပါ။

"သက်ထားလား"

"ဟုတ်ပါတယ် အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ"

"ဘယ်သူဖြစ်မယ်လို့ သက်ထား ထင်သလဲ"

တစ်ဖက်က အသံလေးတိတ်သွားသည် ။ သက်ထား အံ့သြသွားမှာ
သေချာသည် ။

"ကျွန်မ အဲဒီလောက် အကြားအမြင်မရဘူး၊ ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ရှင့်ဖုန်း
နံပါတ်ကို ကျွန်မ မသိတာ တော့ သေချာတယ်"

"ကျွန်တော့်နာမည်ကိုတော့ သက်ထား ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေမှာ ပါ"

"ဒီမှာ စောစောစီးစီး ဘာတွေလာခေါင်းစားနေတာလဲ၊ အိပ်ရာက နိုး
ရုံပဲရှိသေးတယ် ဘာမှ မစားရသေးလို့ စိတ်တိုနေတာနော်"

တော်တော် အိပ်ပုတ်သည့် မိန်းကလေးပါလားဟု စိတ်က
မှတ်ချက်ပြုမိသေးသည် ။ တကယ်ဆို အခုပဲ ရှစ်နာရီထိုးလုနေပြီ။ ဒီအ
ချိန်မှ အိပ်ရာကထသတဲ့ လား။

"ဆောရီးဗျာ စိတ်မတိုပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မင်းမူပိုင်ပါ"

"မင်းမူပိုင် ဟုတ်လား၊ သက်ထားဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်ကရတာလဲဟင်"

"ဒီလိုပဲ သိချင်လို့ စုံစမ်းရတာပေါ့၊ ညကတည်းက ဆက်ချင်တာ မသင့်တော်ဘူးထင်လို့ "

"ဟုတ်ပါပြီ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ မင်းမူပိုင်"

"ဪ ပိုင်ပိုင်လေး နေကောင်းသွားပြီလား မေးချင်လို့ ပါ"

"အင်း ကောင်းသွားပြီ၊ ဒေါက်တာ့ဆီက ပြန်လာတဲ့ နေ့လယ်ပဲ ပြန်နေကောင်းသွားတာ၊ အဲဒါ အတွက် ဒေါက်တာ့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်နေတာ"

"ကိုကြီး ဝီရကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါ့မယ်"

"မင်းမူပိုင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာက မင်းမူသူငယ်ချင်းဆိုပြီး ဆေးဖိုးမယူ လိုက်တာကို အားနာနေတာ"

"အဲဒါ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ အခု သက်ထား စိတ်အရမ်းတိုနေလားဟင်"

"ဟယ် မတိုပါဘူး ဘာလို့ လဲ"

"မသိဘူးလေ အခုမှ အိပ်ရာကနိုးတယ်၊ ဘာမှ မစားရသေးဘူးဆိုလို့ ပါ"

"အဟင်း မဆိုးပါဘူး၊ နီးနေတာကြာပြီ၊ မနက်စာက နေ့တိုင်းစားနေရတဲ့ ဒင်ဆမ်းတွေချည်း ဖြစ်နေလို့ မာမီကို စိတ်ကောက်နေတာပါ"

"ဒါဆို သက်ထားက ဘာစားချင်လို့ လဲ"

"ဪ အသားပေါင်း၊ ကော်ဖီ၊ ကိတ် ဒါတွေပဲ စားနေရတော့ ငြီးငွေ့တာပေါ့၊ တစ်ခါတလေ နန်း ကြီးသုပ်တို့ မုန့်ဟင်းခါးတို့ စားချင်တာပေါ့"

"အိုကေ သက်ထားစားချင်တာ ကျွန်တော် ကျွေးပါရစေ၊ မနက်စာ ကောင်းကောင်း ရတဲ့ ဆိုင် လေးကို ကျွန်တော် သိတယ်"

"တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ သက်ထားလည်း အခုပဲ အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုခုစားမယ် တွေးနေတာ၊ အိုကေ ဘယ်ဆိုင်လဲ ပြောလေ လာခဲ့မယ်"

သူကော သက်ထားပါ ထွက်လာဖို့ အဆင်ပြေမည့်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ကို သူရွေးချယ်ပေးလိုက် တော့ သက်ထား လက်ခံသည်။

"ခဏလေးစောင့်ပေးနော်၊ တို့ နာရီဝက်လောက်ကြာမှ ရောက်မှာ "

တကယ်ဆို သူချိန်းသည့်ဆိုင်လေးက ဆယ်မိနစ်လောက်ကားမောင်းလျှင် သက်ထား ရောက် လာနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က တွေ့ချင်သူဆိုတော့လည်း စောင့်ရမှာ ပဲဖြစ်သည်။

သူ ဆိုင်လေးရှေ့ကိုရောက်ချိန်မှာ သက်ထား စောင့်ခိုင်းသည့် နာရီဝက်ပြည့်ဖို့ ဆယ်မိနစ်တောင် လိုသေးသည်။

ဆိုင်ထဲကို မဝင်သေးဘဲ ကားပေါ်ကပဲ သူ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

ကားပေါ်မှာ ငုတ်တုတ် ဆယ်မိနစ်လောက် စောင့်ရသည့်အလုပ်က အတော့်ကို စိတ်မရှည်စရာ ကောင်းပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူစော

င့်နေရတာ အမှန်။

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုကိုယ် ပြုံးမိသေး၏။ တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်
မျှော်ရသည့်အလုပ်ကို သူ အမုန်းဆုံးဖြစ်သည် ။ သူ တွဲခဲ့၊ ထားခဲ့သော ရ
ည်းစားကောင်မလေးတွေကိုလည်း သူ ဘယ်တော့မှ မစောင့် ပေးတတ်
ပါ။

ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်ရောက်မလာလျှင် တစ်မိနစ်တောင် မစောင့်
ဘဲ သူထပြန်တတ်သည် ။

ကတိမတည်သော ထိုမိန်းကလေးကို နောက်တစ်နေ့မှာ
ဖုန်းဆက်ပြီး သူချက်ချင်းပြတ်ဆဲပစ် လိုက်တာပဲ ဖြစ်၏။

ဒီလို မင်းမူပိုင်ဆိုသော သူ အခုတော့ ချစ်သက်ထားကို စိတ်ရှည်စွာ
စောင့်နေရပြီ။

ချစ်သူရည်းစားလည်း မဟုတ်သေး၊ ဒါပထမဆုံး
နှစ်ယောက်တွေ့ကြသည့်အဖြစ်၊ ချစ်သက်ထား နှင့်ပတ်သက်လျှင် ပွဲစ
ကတည်းက နိမ့်နေခြင်းလား။

သူ မှာ သောက်ထားသော ကော်ဖီတစ်ခွက်ကုန်သည် အထိ သက်
ထား ရောက်မလာသေးပါ။ နာရီ ဝက်ဆိုသော အချိန်ကာလပြည့်သွားချိ
န်မှာ သူ့စိတ်တွေ ကသိကအောက် ဖြစ်လာတာတော့ အမှန်။

သက်ထား တမင်ပညာပြနေတာလားဟု တောင် စိတ်က ထင်လာမိ
သည် ။ နာရီဝက်ဆိုတာထက် ငါးမိနစ်သာသာလောက် ကျော်လွန်သွား
ချိန်မှာ လင်ခရူဆာအဖြူရောင်ကားလေးတစ်စီး ငြိမ့်ခနဲ ထိုးရပ် လာ၏။

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသော ပန်းဆီရောင်ဝတ်စုံနှင့် နတ်သမီးလေး
ကိုမြင်လိုက်ရချိန်မှာ သူ ငေး ငေးလေး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည် ။

ဝင်းမွတ်ကြည်လင်သော သက်ထား၏ အသားအရေနှင့် ပန်းဆီရောင် အကျပ်အင်္ကျီလေးက လိုက် ဖက်လွန်းပါသည်။ ။ နုညက်အိစက်နေသော မျက်နှာလေးက ငေးကြည့်အောင်လှသည်။ ။

နဂိုလှပပြီးသော မျက်နှာလေးကို အချိန်ပေးကာ ပြင်ဆင်လာသည် ဆိုတာ သူမြင်ရုံနှင့် အကဲခတ် မိသည်။ ။ ချစ်သက်ထားသည် လှပသလောက် ထိုအလှတရားကို မြင်သူငေးလောက်အောင် ပြင်ဆင်တတ်သူ ထင်ပါရဲ့။ ။

ဆိုင်လေးထဲကို သူမ ရွရွလေး လှမ်းဝင်လာချိန်မှာ ဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေသူအားလုံး မျက်ဝန်းတွေက သူမဆီမှာ ပဲ ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ။

သူ့ကိုမြင်တော့ ပန်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လွန်ခနဲ ပြုံးသွား၏။ ။ ညီညာသွယ်တန်းနေသော သွားတန်းလေးတွေက ထင်းခနဲ။ ။

"သက်ထား နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်နော်"

အသံချို့ချို့လေးနှင့် တောင်းပန်စကားဆိုလာသည် ကို သူ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

"ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ခြောက်မိနစ်လောက်ပဲ နောက်ကျတာပါ။ ထိုင်လေ သက်ထား ဘာစားမှာ လဲ၊ ဒီဆိုင်က နန်းကြီးသုပ်ကော မုန့်ဟင်းခါးပါ ကောင်းတယ်"

"နန်းကြီးသုပ်ပဲစားမယ်"

အနားမှာ ရပ်နေသော ဝိတ်တာလေးကို နန်းကြီးသုပ်နှင့် ချောကလက်မစ်ရှိတ်ကို သက်ထားကိုယ် တိုင် မှာ သည်။ ။

"မင်းမူ ဖုန်းဆက်တော့ အံ့ဩသွားတာ လုံးဝမထင်ဘူးလေ"

"ပိုင်ပိုင်လေး နေကောင်းသွားပြီလား သိချင်လို့ ပါ"

သူဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်အတွက် သက်ထားနှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ခတ်ရုံမျှ ပြီးသည် ။ ခွေးလေး တစ်ကောင်ကို အကြောင်းပြကာ သက်ထားနှင့်ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားနေသော သူ့လုပ်ရပ်က ရှေးရိုးဆန်နေမှာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။

"မင်းမူကော ဘာမှ မမှာ ဘူးလား၊ မှာ လေ ဒီပိုင်းကို သက်ထားရှင်း ပါမယ်"

"ဟာ မဟုတ်တာ ကျွန်တော် ရှင်းမှာ ပေါ့"

"မရဘူးလေ ပိုင်လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျေးဇူးတွေရှိတဲ့ အတွက် ဒီတစ်ခါတော့ သက်ထားကို ရှင်းခွင့်ပေးရမယ်"

"နောက်တစ်ခါဆို ကျွန်တော် ရှင်းခွင့်ပေးတဲ့ သဘောပေါ့"

စွဲမက်စရာ အပြုံးလေး သက်ထား နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ပွင့်ဖူးပြန်၏။ အပြုံးရောင်စဉ်လေးတွေ ဖြာ နေသော မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

"နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံခွင့်ကြုံလာရင်တော့ ခွင့်ပြုရမှာ ပေါ့"

"ကြုံလာမှ ဖြစ်မှာ ပါ၊ ကျွန်တော်က အကြွေးတင်သွားပြီလို့ မှတ်လိုက်မှာ "

သက်ထား အသံလေးထွက်အောင် ရယ်ပြန်သည် ။ မဟော်ဂနီရောင် ဆံပင်တွေကို သေသေသပ် သပ် ဖြီးသင်စုနှောင်ထားတာမို့ ချစ်သက်ထား မျက်နှာလေးက ပေါ်လွင်လှပလွန်းပါသည် ။

မှာ ထားသော နန်းကြီးသုပ်ကိုလည်း သူမ တစ်ဝက်လောက်ပဲ စားနိ

င်သည် ။ ပြီးတော့ ချောက လက်မစ်ရှိတ်ကို ပိုက်တံလေးနှင့် တစ်ငုံစုပ်
ယူသောက်နေ၏။

သက်ထား၏ လှုပ်ရှားမှုလေးတိုင်းက သူ့အတွက်တော့ နှစ်သက်စ
ရာတွေချည်း ဖြစ်လို့ နေသည် ။

"သက်ထားဆီ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လို့ ရမလားဟင်"

"ကိစ္စရှိလို့ လား ပိုင်လေးအကြောင်း သတင်းမေးမလို့ လား"

"အဲဒါလည်း ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သက်ထားကို ကျွန်တော် ရင်းရင်းနှီး
နှီး ခင်မင်ချင်လို့ လေ"

"အဟင်း ဟင်း ရပါတယ် ဆက်ပါ မင်းမူ၊ ဖုန်းနံပါတ် သိနေပြီပဲလေ
"

သူ ကျေနပ်စွာပဲ ပြုံးလိုက်မိပါသည် ။ ဒီတစ်ကြိမ် ဆုံတွေ့မှုကတော့
သူနှင့်သက်ထားကြားမှာ ရင်းနှီးခိုင်မြဲမှု ကြီးမားသွားခဲ့မှာ သေချာသည်
။

သက်ထားနှင့် နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲပြန်ခဲ့တော့ ဒက်ချ်ဘုတ်ပေါ်တင်
ထားသော သူ့ဟန်းဖုန်းလေးက မြည်လာသည် ။

ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ မမခိုင်ဆီက ဖုန်းဖြစ်နေသည် ။

"ပိုင်လေး မင်းအခု ဘယ်မှာ လဲ၊ မမခိုင် အိမ်ကိုဖုန်းဆက်တော့ မရှိ
ဘူးဆိုလို့ "

"ကျွန်တော် ကျူရှင်ကိစ္စစုံစမ်းပြီး ပြန်လာတာ မမခိုင်၊ အခု ကားပေါ်
မှာ ပါ"

နဂိုကတည်းက မမခိုင် မေးလာခဲ့လျှင် အကြောင်းပြဖို့ တွေးပြီးသား

မို့ အလွယ်တကူ ဖြေလိုက်နိုင် သည် ။ တစ်ဖက်က မမခိုင်လည်း ယုံကြည်သွားပုံရ၏။

"ပိုင်လေး တက်မှာ ဘယ်ကျူရှင်လဲ အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"အင်း လောလောဆယ် နှစ်ခုတွေ့ထားတယ် မမခိုင်၊ တစ်ခုခုမှာ တော့ တက်ဖြစ်မှာ ပါ"

"အင်း ဒါဆိုလည်း အိမ်မှာ တွေ့မှ မမခိုင်ကို ပြောပြတော့၊ အခု ကားပေါ်မှာ ဆိုတော့ ဖုန်းပိတ် လိုက်တော့၊ အိမ်ကို တန်းပြန်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမခိုင်"

မမခိုင် ဖုန်းချသွားတော့ သူ ပခုံးလေးတွန့်ကာ ပြုံးမိ၏။ ကျူရှင်ကိစ္စ အကြောင်းပြကာ ချစ်သက် ထားနှင့် လာတွေ့နေတာသာ မမခိုင်သိလျှင် တကယ်မလွယ်ပါ။

မမခိုင်ကို သူ ကတိတွေ ပိုင်ပိုင်ကြီးပေးထားခဲ့ပြီးပြီ။ တကယ်လည်း ဝေးဝေးမောင်ကိစ္စ ပြီးပြတ် လျှင် ရည်းစားထားဖို့ သူ့မှာ စိတ်ကုန်နေပြီ။

ဒီလိုအခြေအနေမှာ ချစ်သက်ထားနှင့် ဆုံစည်းမိခြင်းက သူ့စိတ်ကို ပြောင်းလဲသွားစေသည် ။

ချစ်သက်ထားဆိုတာ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟု ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်ပါ။

ချစ်သက်ထားရဲ့ အလှကြောင့်ပဲ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပြောင်းသွားခဲ့တာပဲလား မသေချာပါ။

ချစ်သက်ထားကို သူ ချစ်မိနေပြီလားဆိုသည့် မေးခွန်းကိုလည်း မဖြေတတ်သေးပါ။ အခုချိန်မှာ သက်ထားနှင့်ဆုံတွေ့ရတာကို သူ ကျေန

ပ်သည် ။ သက်ထားရဲ့ စကားသံချိုချိုလေးတွေကို ကြားနေရတာ ကြည်
နူးမိသည် ။

ထိုထက်မပိုမိုသေးတာလည်း အမှန်။ သက်ထားနှင့်သူ့ကြားမှာ သံ
ယောဇဉ်တွေ ပိုမိုနှောင်တွယ် သွားခဲ့မိလျှင်တော့ သူ့နှလုံးသားက အချစ်
ကို တကယ်ခံစားတတ်သွားမည်လား မသိပါ။
